

JURGA SLANKA

TEO DOR AS

ARBA

ASMENINIS MOTERŲ
GYDYTOJO GYVENIMAS

JURGA SLANKA

TEO DOR AS

ARBA

ASMENINIS MOTERŲ
GYDYTOJO GYVENIMAS

Romanas

1996–1997-IEJI

PONIŲ LAIMĖ

Sumirksėjus geltonai šviesoforo akiai, Teodoras nepatenkintas sustojo, kad praleistų virtualią automobilį, zujančių abiem kryptimis palei pat nosį. Mindžikuodamas vietoje irzo dėl to, kad jo rytinis žygis iki darbo – lygiai keturi su puse kilometro pėstute, kasryt prasidedantis septynios keturiasdešimt ir besibaigiantis aštuonios penkiolika, – buvo sutrikdytas eismo. Nepakantus buvo viskam, kas nors menkiausiu būdu bandydavo išjudinti nusistovėjusią rutiną.

Artėjo Kalėdos ir miestas žiburiavo šventiniais papuošalais, orą judino visur juntamas žmonių šurmuliavimas, jaudulys, skubėjimas. Tik Teodoras laikėsi nuošaly. Ir visai ne dėl to, kad būtų netikintis, – galbūt kažkur giliai dar tikėjo neapčiuopiamais stebuklais, bet kasdienybėje laikė save kur kas pranašesniu už tuos, kuriems šventinė ruošia jaukė protą ir griovė planus.

Pagaliau jį sustabdęs šviesoforas persijungė, nušviesdamas slidų akmenuotą senamiesčio kelią žaliai, ir Teodoras pajudėjo sparčiu žingsniu pirmyn – lygiai tokiu pat tempu, kaip ėjo dar nuo savo namų laiptinės. Ėjo tiltu, apačioje garmant neužšalusiai tamsiai upei, į kurią nė nepažvelgė. Jo kelias per kelerius metus tapo toks įprastas, kad nebedomino jokie metų laikų subtiliai paliesti gamtos pokyčiai. Akimirką tarp tamsiai pilkų debesų išniro saulė, atsimušdama į veidrodinius stiklus, auksindama stogus, išryškindama plikas, gailiai vėjyje linguojančias medžių šakas, bet greitai ir vėl pasislėpė, palikdama kęsti žiemos niūrumą.

Žilstelėjusius plaukus suėmęs į tvarkingą uodegėlę ir pabrukęs po mėlyna vilnone kepure, su paprasta skoninga sportine striuke, juodais džinsais, aptempiančiais raumeningas ilgas kojas, pabrėžtinai tiesia nugara ir iškeltu į viršų smakru Teodoras panėšėjo į buvusį baleto šokėją. Pamačiusios jį pirmą sykį beveik visos pacientės suglumdavo: skvarbios pilkos akys, kiek per arti viena kitos, paukštinški tiesūs antakiai, susieinantys per ilgą lenktą nosį – jo savotiškai egzotiška išvaizda nepalikdavo abejingų. Ir turbūt ta tiesi povyza, santūrumas, suteikiantis patikimumo įspūdį, jam garantavo būrius ilgamečių klienčių, grįžtančių vėl ir vėl. Deja, jo paties tai nebedžiugino. Teodoras nekeitė tų suokalbiškų „daktare, jūs mane žinot geriau, negu aš pati“ santykių, kurių neturėjo galimybės atsakyti. Tiesa, kol sukosi akušerijoje, viskas buvo kitaip. Kaskart priimdamas užgimstantį kūdikį arba atlikęs Cezario pjūvį ir į pasaulį ištraukęs tą tučtuojau įkvėpsiantį, tarsi dumplės išskeisiantį plaučius ir skardžiai suriksiantį mažą susispaudusį naujagimį, akimirką jausdavosi neapsakomai pakylėtas. Jam patiko darbas gimdykloje ir operacinėje, ypač tuomet, kai nereikėdavo daugžodžiauti, kai priimdavo skubų sprendimą ir akimirksniu jį įgyvendindavo.

Palikęs ligoninę, Teodoras dar ilgai juto jos koridorių kvapą – sumišusį dezinfekuotų procedūrinio plytelių, virtuvėlės maisto, pigių skalbimo miltelių, kuriais buvo švarinami jų chalatai ir lovų patalynė... Per jo mintis tais koridoriais pražingsniuodavo linksmos, dažniausiai vyresnio amžiaus valytojos, nešinos kibirais su juose teliūskuojančiais grindų skudurais, beveik visos – rusakalbės, geraširdiškai perspėjančios nepaslysti ant ką tik išvalytos dangos. Jo atmintyje aplink sukrovosi jukios sesutės, kurioms jis visados būdavo įdomus jau vien dėl to, kad toje specialybėje nardė išimtinai daugiausia vien moterys. Kartais apimdavo nostalgiskas ilgesys jaukių budėjimų, kai ramybę gurkšnojant tirštą užpiltinę kavą, nuo kurios vėliau pykindavo, staiga pakeisdavo erzelis, šurmulyš, trypčiojimas aplink naujai atvežtą gimdyvę.

Palyginus su tuo, kas tada vykdavo ligoninėje, dabar jo darbo kabinete buvo štilis. Jis labiau mėgo konsultuoti nėščiąsias, nei ginekologines pacientes. Tiesa, šalia visados egzistavo ir nepoetiškoji specialybės pusė – abortai, priešlaikiniai, komplikuoti gimdymai, negyvagimiai, įvairūs apsigimimai. Tačiau dabar, dirbdamas konsultuojančiuoju ginekologu privačioje klinikoje, vis dažniau pagaudavo save sau priekaištauojantį už neapdairų srities pasirinkimą – slapta svajojo apie kokią nors ramesnę vietą be įpareigojančio, tęstinio bendravimo, slegiančios atsakomybės, su galimybe išleisti pacientą ir daugiau jo nebeišvysti.

Mindamas sparčiu žingsniu, pralenkė jauną moterį gražia apvalia sėdyne, kyšančia iš po trumpos striukės, vediną žaisliniu šunimi. Tokias nužiūrėdavo abejingai – tarsi objektus, puošiančius aplinką, architektūros paminklus. Išsiskyręs prieš dešimt metų, buvo jau visiškai apsipratęs su mintimi, kad vienišavimas turi kur kas daugiau privalumų, nei trūkumų. Sekso jam retai ir nedaug tereikėjo.

Partnerystės – tuo labiau. Įaugęs į savo ankštą pasaulėlį, neketino nieko keisti. Teodorui užteko pakenčiamo amato savo ir sūnaus ateities užtikrinimui, sodybos ramybei ir greitojo ėjimo – ritmingiems širdies dūžiams palaikyti.

Priešais jį tekini prabėgo garsiai šūkaudami ir tarpusavyje besipešdami paaugliai mokyklinukai atlapotais skvernais – vienas jų nesivargino pasitraukti brūkšteldamas jam per rankovę atsikišusia kuprine. Tiriamai nužvelgęs jaunuolius, Teodoras susimąstė, kad jie turėtų būti jo sūnaus, Stanislovo, amžiaus – trylikos–keturiolikos metų. Įdomu, ar jis irgi taip – kvatodamas, kvailiodamas, atsilapojęs, nejausdamas žiemos šalčio, eina ryte į mokyklą? O galbūt dūlina vienišas, įbedęs nosį į žemę?

Po skyrybų sūnus liko su buvusiu žmona, o pas jį pagyvena kas antrą savaitgalį: nuo penktadienio iki sekmadienio, o paskui, sekmadienio ryte, parveža jį atgal. Iš pradžių Teodoras stengėsi būti uoliu savaitgaliniu tėčiu. Tiesą sakant, ir Stanislovui nedaug tereikėjo: užtekdamas pasivaikščioti parke, užkopti į pilį, vienos kitos porcijos ledų, na, dar – popietės kine, žiūrint filmą su Van Damu. Dabar, Teodorui įžengus į paauglystę, vis dažniau tas dvi dienas jiedu praleidžia apsupti tų pačių sienų. Teodoras, atidaręs sūnaus kambario, kurio sienos vietoj tapetų apklijuotos plakatais, duris, išvis nesulaukia klausimo „ką?“ arba šis vos vos kilsteli nuo ausies ausinę, jungiančią jį su kasetiniu grotuvu, nepatenkintas, kad tėvas užkalbino. Klausosi jis vis tos pačios, Teodorą ne ypač žavinčios, jo nuomone, beprasmiskai slogios muzikos – *Depeche Mode*, *Radiohead*. Yra dar kelios grupės, kurių pavadinimų jis neįsimena ir tikriausiai nepakartotų, bet jos – ne ką geriau nuteikiančios. Vienintelė, dar kiek artimesnė, įtinkanti ir nebanali jam pačiam – *Pink Floyd*. Kadanigi Stanislovas nuo mažų dienų turi puikią klausą ir neblogą ritmo

pojūtį, Teodorui sunku nesikišti į jo muzikinį auklėjimą. Jo buvusioji išrinkusi vaikui netinkamą muzikos mokyklą ir dar labiau netinkamą instrumentą – smuiką.

Teodoro slapta svajonė – sūnų matyti palinkusį prie pianino, pašėlusiai greitai gainiojantį ilgus pirštus klaviatūra... Įsivaizduodavo girdintis jį skambinantį siuitas iš Griego *Pero Giunto* – Teodoras buvo užkietėjęs klasikos gerbėjas, bet jo sūnaus tokia muzika, deja, nejaudino (o gal jis tiesiog neišsiduodavo maištaudamas?).

Veltui ėjo ir Teodoro pastangos nulaikyti jį raudonoje minkštoje Operos ir baleto teatro kėdėje. Nepaisant paaugliško Stanislovo nihilizmo ir kartais iššokančių atžagarių nuotaikų, Teodoras vis tiktai jaurė, kad juodu rišantys saitai – stiprūs ir patvarūs. O juk paauglystė – tai tik pora nedidelių laiptelių, kuriais vaikas gan greitai užkops ir nebesigręžios atgal.

Stasas... Jo vaikas norėjo būti šaukiamas taip ir tik taip – jokio Stanislovo, Stasio, Stasiuko... Kartais piktybiškai neatsiliepdavo, Teodorui užsimiršus ir pavadinus jį pilnu vardu.

Na, bet po teisybei, kuo jis, Teodoras, čia dėtas? Tai žmona jau laukdamasi užsispyrė pirmagimį pakrikštyti Stanislovu – toks buvo jos senelio vardas. „Stanislovas ir taškas,“ – kartojo ji, atstačiusi atsi-kišusį milžinišką pilvą. Jis atsimena tą sceną taip aiškiai, lyg ji būtų įvykusi užvakar, o ne prieš tryliką metų, – paskutinėmis laukimo dienomis jiedu vaikščiojo Kalvarijų turguje, ore tvyrant drėgmei, ant pečių krentant tirštai miglai, nuo kojos ant kojos už apšnerkštų ilgų prekystalių trepsint sušalusiems pardavėjams. Nebeatsimena, ko jie ten ieškojo, ką rinkosi, kokius mažmožius pirkto (tuo metu trūko beveik visko iš eilės), atsimena tik tą karštą pokalbį, vos nesibaigusį apsikumsčiavimu – ji kartais, pritrūkusi argumentų, skeldavo jam vieną kitą antausį... Net tai jo pakankamai neišsiutindavo, kad supykėtų

ant žmonos, – Teodoras likdavo nuolankus, tiesiog nusiisukdavo nuo Ginos. Nenorėjo tuomet su ja ginčytis – mylėjo tą hormonų audros išsiūbuotą moteriškę labiau už viską pasaulyje, bent taip jam atrodė.

Vardas jam nepatiko, be to, savo senelio Gina netgi nebuvo mačiusi. Tai kodėl būtent jo vardą reikėjo suteikti jūdvių vaikui?

Teodoras tikėjosi, kad ji apsigalvos apimusi po gimdymo. Tuo met ir pabandys ją perkalbėti... Bet procesas buvo sunkus – po beveik pusantros paros skausmingų sąrėmių, nubėgusių vandenų ir nesiveriančio gimdos kaklelio prireikė Cezario pjūvio, be to, Gina nenustojo kaltinusi jo, Teodoro, kad pats būdamas akušeriu ginekologu nesugebėjo suteikti jai tinkamos pagalbos ir padėti įprastiniu būdu į pasaulį prasibrauti jų vaikui... Cezario pjūvį Ginai atliko Teodoro kolegė.

Taigi, vieną iš tų tamsių lapkričio pabaigos popiečių, kai jau ketvirtą popiet užklumpa vakaras, apie savo gimimą garsiai pasauliui išrėkė jų sūnus, pavadintas Stanislovu, – pats Teodoras ir važiavo užregistruoti jo vardo...

Jei atsuktų tuos metus atgal, galbūt būtų suteikęs jam kokį kitą vardą, o Stanislovą palikęs antruojų?

Sutapimas ar ne – po sunkaus žmonos gimdymo nepraėjus nė dvejiems metams Teodoras, iki tol dirbęs akušeriu ginekologu ligoninėje, kurioje ir nušvito laimė ateiti jo sūnui, išėjo iš darbo, visam laikui pasakęs sudie akušerijai ir sprukęs į kur kas mažiau jį žavėjusią ginekologiją. Iš pradžių dirbo skurdžioje pilkoje poliklinikoje, kur retkarčiais gaudavo dovanų natūra – kiaušinių, dešrų, marinuo-tų daržovių konservų prasmirdusiuose plastikiniuose maišeliuose, paskui – pamažėl ėmus keistis situacijai ir po nepriklausomybės atkūrimo atsidarius vienai pirmųjų privačių gydymo įstaigų, joje įsidarbino. Tebedirba iki šiol.

Pagaliau sulėtinęs žingsnį Teodoras palipo kelis laiptelius į viršų ir atsidarė stiklines klinikos duris. Linktelėjęs visuomet žvaliai administratorei jis pasuko tiesiai į savo kabinetą antrame aukšte. Sumetė daiktus į spintelę, persiavė ir užsimetė baltą, ilgą, švarų chalata.

Klinikoje sklido gandai apie Teodoro priekabumą švarai ir tvarkai – savo chalata jis dėvėdavo ne ilgiau nei savaitę, be to, grąžindavo atgal, jei jis nebūdavo preciziškai išlygintas. Todėl klinikos ūkvedė jį praminė Doktor Čistiulia.

Ilgametė Teodoro sesutė vėlavo – tai buvo vienas iš kelių jį erzinančių Elonos bruožų. Kol rado Eloną, atsisakė keturių kitų gaillestingųjų sesių – vienos jį trikdydavo savo plepumu, kitos – mintis jaukiančiu skubėjimu, dar kitos – ne laiku ir ne vietoje įterpiamomis įžvalgomis jam konsultuojant pacientes.

Jei ne Teodoro populiarumas tarp pacienčių ir aukšti reitingai, kažin, ar kokios nors kitos klinikos vadovybė būtų jį pakentusi ir tenkinusi jo drąsiai reiškiamus įgeidžius. Tačiau čia Teodoras nuo pat klinikos įsteigimo kerojo kaip kokia kerpė ant samanoto seno beržo – prisisiurbęs visu paviršiumi, ištikimai ir nepaslankiai, nepaisydamas jį išrauti besikėsinančios erozijos ar supūdyti grasinančios drėgmės.

– Sveiki, sveiki, aš jau čia, atleiskit, – Elona viesulu įsisuko į kabinetą, dar nespėjus nudžiūti lauko drėgmei nuo garbanotų šviesių plaukų. Greitai sumetė į stirtą medicinines korteles ir įsijungė lėtai įsikraunantį kompiuterį. Kvepėjo ji visados taip pat – švelniais citrusiniais prieskoniais, tik vos vos kutenančiais nosį ir nepaliekančiais atgrasiai burnoje besiveliančio skonio – tai buvo dar viena priežastis, dėl ko Teodoras į seseris pasirinko būtent ją – jis buvo visiškai nepakantus intensyviems erzinanties kvapams.

– Turim pirmąją – paskutinę minutę užsiregistravo... O buvo „langas“, – Elona atsiduso. – Sudie rytinei kavytei, – dar mestelėjo Teodorui nusišypsodama ir išplasnojo atsivesti pacientės.

Teodoras atsistojo ir nuėjo į apžiūrų kabinetą. Nenoromis užleido ant lango žaliuzes – kažkodėl mėgo žiūrėti pro langą į priešais stovintį murkšliną bendrabutį dideliais langais, apsuptą beržų siena, dabar tokia nusvirusia ir išplikusia, iki pavasario atsisveikinusia su visais lapais.

Po minutės atsilapojo durys ir įėjo Elona, vedina jų pirmąją pacientę. Elona praeidama reikšmingai pasižiūrėjo į Teodorą ir mirktelėjo – suprask, šita – ne šiaip sau moterėlė! Teodorui išsyk kaktoje susimetė kelios raukšlės – jis labai nemėgo, ne, tiesiog neapkentė tų Elonos jam peršamų gandų apie vienokias ar kitokias moteris, išsikovojuusias ypatingą statusą visuomenėje, darantį Elonai neišdildomą įspūdį. Ji nepraleisdavo pro akis nė vienos iš negausių pramogų pasaulio atstovių – aktoriukių, dainininkių, TV žvaigždučių, žuvelių blizgiais byrančiais žvyneliais, įtakingų vyrų žmonių, dukterų, meilužių – žodžiu, visokiausios rūgti pradėjusios grietinėlės, kaip Teodoras jas su panieka įvardydavo.

– Prašom, sėskitės, – linktelėjo Teodoras galva jaunai grakščiai moteriai, nejaukiai sustingusiai viduryje kabineto.

Ji nutūpė priešais jį ant paties kėdės kraštelio – įsitempusi, aukšta, liekna. Itin blyškios, tiesiog porcelianinės odos, didelėmis rudomis akimis, ryškiai raudonais garbanotais plaukais, sukeltais ant viršugalvio ir susegtais auksiniu ilgu segtuku į didžiulį kuodą. Kaip ir paties Teodoro, jo pacientės išvaizda kažkuo buvo paukštiška. Tik, skirtingai nei Teodoras, kuris buvo panašus į plėšrų jūrinį erelį, ji veikiau galėjo būti egzotiškas flamingas – čia lūkuriuojantis, čia įsibėgėjantis ir neskubriais mostais pakylantis iš nedidelės Sacharos

oazės kartu su tokių pat flamingų būriu, virstančiu į švelnų rožinį debesį.

– Kuo skundžiatės? – paklausė jis, įdėmiau įsižiūrėdamas į moterį.

Graži, jausminga, kiek egzaltuota, – bet jam ji niekuo neimponavo, – dar vienas tvarinys iš kaulų, raumenų, riebalinio sluoksnio ir visa aptraukiančios šviesios odos. Su vulva, makštimi, gimda, kiaušidėmis... Pagal amžių – tikriausiai su vis dar besikaitaliojančiais hipofizės, endokrininės sistemos, hormonų veikiamais ciklais – štai ir visi jį dominantys atributai.

„Severija Grosman“, – per stalą Elona nepastebimai jam stumtelėjo ant popierėlio spausdintinėmis raidėmis, kaip kokiam neišmanėliui, užrašytą moters vardą ir pavardę. Teodoras ir vėl suirzo – matyt, reikės ją perspėti, kad jam konsultuojant baigtų užsiiminėti tokiais niekniekiais!

Moters vardas ir pavardė jam nieko nesakė. Galbūt kažkur girdėta, ir tiek.

– Porą savaitių maudžia pilvo apačią... Ir vėluoja mėnesinės, – atsakė ji, pešiodama didelės rudos rankinės, gulinės jai ant kelių it koks naminis gyvūnas, kailiuku aptrauktą rankeną.

– Nėštumo testo nedarėte?

– Nne... ne, – papurtė ji galvą, – nepagalvojau...

„Ach, kiek gi jos sutaupytų mano... ir savo laiko, nervų, jei sugalvotų atlikti tokius paprastus dalykus“, – su apmaudu kažkelintą sykį pagalvojo Teodoras, jau stodamasis.

– Prašom į apžiūrų kabinetą, – igudusiu mandagiu mostu parodė gretimų durų link.

Aiškliai jaudindamasi ji užlipo ant apžiūrų krėslo. Pilvas kiek papūstas, jautrus, palpuojant – padidėjusi gimda... Jam jau daugmaž aišku.

– Reikėtų atlikti vaginalinę echoskopiją – sutinkate? – Teodoras kilstelėjo galvą, atgalia ranka ieškodamas daviklio.

– Žinoma, – ji skubiai linktelėjo.

Na, aišku – nieko naujo čia neišrasi ir neatrasi – smarkiai išvešėjusioje gimdos gleivinėje ir žirnis pataluose buvo prisitvirtinęs maždaug dviejų centimetrų diametro gemalas pūslelėje. Buvo matyti plakanti širdelė.

– Sveikinu – laukiatės, – su šiokiu tokiu patosu ištare Teodoras – jis buvo įpratęs prie tokiais atvejais moteris ištinkančių džiaugsmo ir gaudulio priepuolių išvien, su kvailais prašymais patvirtinti dar kartą – „ar tikrai?!“

Buvo jau pasirengęs patvirtinti, kad „tikrai, taip, taip“, bet šioji, matyt, nepriklausė džiūgaujančiųjų kategorijai. Nėštumas, be jokios abejonės, jai buvo staigmena – buvo matyti iš to, kaip išsiplėtė jos akys ir virptelėjo visas kūnas – greičiausiai tai nebuvo laukta žinia.

– Apsirenkite – lauksiu jūsų anapus durų, – nuleidęs kėdę žemyn, mandagiai pridūrė Teodoras, nesulaukęs jokios pacientės reakcijos.

– Daktare, – besiruošdamas išeiti iš apžiūros kabineto išgirdo kiek prislopintą kreipimąsi ir atsisuko. Moteris buvo nulipusi nuo kėdės ir skubotai sijonu prisidengusi juosmenį.

– Klausau jūsų.

– Gal... gal galėtume pašnekėti... akis į akį... – ji linktelėjo gretimo kabineto durų link, kur jų laukė Elona.

Jis suprato. Sugrįžęs nelabai tuo patenkintą Eloną išsiuntė atnešti kitos pacientės kortelės. Elonai išties magėjo pasiklausti Severijos Grosman bėdų. Karštligiškas smalsumas moterų pasaulyje Teodorą glumino ir erzino vienu metu – su liguistu pasitenkinimu gyvildenami gandai apie lytiškai plintančias ligas, nevaisingumą,

onkologiją... Ar moteriškas solidarumas, kaip reiškinys, išvis egzistuoja? – svarstė jis ne kartą. Liežuvavimas, apipintas įmantriais pagražinimais, ypač paūmėdavo, jei apsilankydavo kokia visuomenėje gerai visų pažįstama poniutė – tokia turbūt ir buvo šioji Severija... Gro... Grosman? Kokia griozdiška, nedaili pavardė, visiškai netinkanti nei prie jos veido, nei prie balso. Tokios ir panašios mintys sukosi Teodoro galvoje, kol jis, sėdėdamas už stalo, laukė tuoj pasirodysiančios pacientės.

Išėjusi iš apžiūrų kabineto ji ir vėl prisėdo priešais jį tokia pačia poza – tiesia nugara, ant paties kėdės kraštelio. Skruostai paraudę, lūpos – kietai sučiauptos. Kuodelis pasislinkęs nuo viršugalvio į šoną – išsitaršė begulinėjant ir rengiantis.

– Turėtų būti šešios–septynios savaitės – viskas gražu ir tvarkinga, – neklaustas pradėjo Teodoras. – Kada buvo paskutinės mėnesinės?

– Tai... tai visiškai nesvarbu, – prašneko Severija Grosman, nugalbūsi akis į savo suglaustus kelius. – Ar galėčiau jūsų kai ko paprašyti?

– Taip, visuomet, – gūžtelėjo pečiais kiek nustebintas tokio pacientės elgesio Teodoras.

– Gal... jūs galėtumėte nedaryti medicininėje kortelėje įrašo... Na, apie mano nėštumą. Parašykit, kad viskas gerai... sveika... arba išvis nieko... – dabar ji pakėlė į jį akis, pilnas ašarų. – Man... labai svarbu.

– Na... ką jūs, ponija. Turbūt juokaujate, – Teodoras nuoširdžiai pyktelėjo: kuo jį laiko ši... ši pažiba? Apgaviku? Šarlatanu? Ko jau ko, bet kad juo manipuluotų... Nesulauksit, poniute.

– Matot, aš ketinu... ketinu nutraukti šį nėštumą. Labai norėčiau, kad niekas nesužinotų.

– Tai, ko jūs manęs prašote, įvykdyti negaliu. Tai vadinama dokumentų klastojimu. Be to, mūsų klinikoje visi duomenys laikomi konfidencialiai. Informacija niekam nepri...

– Daktare, jūs nesuprantat! – Teodoro pacientė, veik praradusi savitvardą, šoktelėjo nuo kėdės. – Jam, jam... viskas prieinama! Jis viską sužinos! Ir man... galas.

– Nusiraminkit, – Teodoras, nežinodamas, ką daryti, atsistojo ir, priėjęs prie vandens automato, įpylė jai pusę plastikinės stiklinės. Ji paklusniai paėmė stiklinę iš jo rankų ir gurkštelėjo mažytį gurkšnelį. Paskui, sukinėdama stiklinę į abi puses, jau kiek apsiraminusi, tęsė:

– Atleiskit. Mano vyras. Jis neturi sužinoti apie šį nėštumą. Jis... jis nevaisingas. Žinom tai abu. Puikiai. Severija Grosman primygtinai pasižiūrėjo tiesiai Teodorui į akis. Atrodė kaip koks laukinis įbaugintas žvėrelis. Jam jos pagailo – graži moteris, bet paika kaip koks puspadis – prisizaidė, o dabar žūtbut bando sukaišioti galus primityviausiais būdais.

– Na... na, aš nemanau, kad galėčiau duoti jums kokį patarimą tokiu klausimu, – Teodoras pasijuto nuvargęs.

Po paraliais, juk ji – pirmoji pacientė! Kas dar šiandien nutiks? Nieko sau rytelis!

Už Severijos Grosman nugaros atsidarė durys ir į kabinetą sugrižo kortele nešina Elona.

– Negaliu padaryti, ko manęs prašote, – kiek skubotai patylo mis pridūrė Teodoras.

Severija Grosman, taisydamosi kuodelį, atsistojo iš vietos. Jos veido išraiška buvo pasikeitusi į beveik abejingą. Nebeašarojo.

– Gerai. Dėkui jums, daktare, – rodos, pasakė tai be ironijos, – geros dienos, viso gero, – persimetė savo rudą odinę rankinę juokinga pūkuota rankena per kairį dilbį ir apsisukusi išėjo.

Teodoras jautė nugara žemyn slenkantį karštį. Marškinių pažastys po chalatu buvo šlapios nuo prakaito. Ant stalo, šalia atversotos tuščios Severijos Grosman kortelės, gulėjo kelios atspausdintos echoskopijos nuotraukos. Visose – mažytė apvalaina balta properša juoduose debesyse.

– Ką rašom, daktare? – Elona pasviro į šoną ir įsistebeilijo į jį pro monitoriaus kraštą. Ji buvo pasiruošusi surašyti į šabloną echoskopijos duomenis.

– Kas ji, sakei, tokia? – Teodoras nusuko akis į langą, sekdamas vieną po kitos lėtai, erzinausiai sūkuriuoti ėmusias šlapias snaiges.

Elona kaipmat pagyvėjo.

– Kurioje planetoje jūs gyvenate, daktare? – ji ironiškai nusišypsojo, leisdama sau kiek daugiau nei turėtų. Paliežuvauti su šio gydytojo palaiminimu – tai bent!

– Severija Grosman, – ėmė aiškinti neįtikėtina lėtai ir kantriai, – yra puiki dainininkė. Sopranas. Dalyvavo laidoje *Balsų mūšis...* Aš maniau, jums patinka klasika? Tikrai nežiūrėjot? Neatsimenat?

– Aš neturiu televizoriaus, Elona, – Teodoras, jau kiek atsipalaidavęs, atsilošė kėdėje.

– Va! – Elona, tarsi ketindama jį nušauti, atstatė į jį ištiestą rodomąjį pirštą. – Iš čia ir kyla visos jūsų bėdos, daktare.

Teodoras atsiduso. Kai kokia nors moteris imdavo jį auklėti, kil-davo noras tučtuojau stotis ir minti greitu žingsniu tolyn – nesvarbu kur. Tačiau šį kartą jam labai magėjo išsiaiškinti daugiau apie tą dainininkę, vadinasi, privalėjo bent penkias minutes žaisti pagal Elonos taisykles.

– Na, ir? – paragino atrišti sklidinai pripildytą gandų maišelį.

– Kas – ir? Beje, o kas jai nutiko? Gal nėščia? – Elona kiek pasi-pūtė, nesulaukusi jokio atsakymo iš Teodoro, bet neišlaikiusi tuojau

pat vėl ėmė tarškėti: – Ji – talentinga moteris, daktare. Toji Severija. Talentinga, bet kvaila: pernai staiga ištekėjo už dvidešimčia metų vyresnio diečo... Žydų kilmės ruso. Ir išlėkė paskui jį į Maskvą. Tiesa, jis – turtingas, prie valdžios, bet... Argi vertėjo paaukoti savo jaunystę, grožį? Gerbėjų turėjo štai tiek! – Elona vaizdingai brūkštelėjo sau per kaklą. – Galėjo išsirinkti bet kurį... Tai ne, atsidavė tam baisiam seniui...

Elona iš inercijos buvo pasiruošusi tęsti pasakojimą, bet į kabinetą galvą kyštelėjo kita pacientė, kurią Teodoras bematant paragino užėti. Slapta nudžiugęs, kad įrašą Severijos Grosman kortelėje atideda vėlesniam laikui.

– Taip, mama. Ir tave, su Naujaisiais. Sveikatos, ir tau sveikatos... – Teodoras, prigludęs laidinio telefono ragelį, klausėsi už šimto kilometrų esančios motinos, šnopuojančios jam į ausį taip garsiai, kad, rodės, tuojau teks atsitraukti.

Šįkart liko namuose su Šopeno noktiurnais, pertraukiamais galingų fejerverkų, kurių jis neapkentė, griaudėjimų. Pirmą kartą po aštuonerių metų pertraukos nevažiavo Naujųjų pasitikti pas ją – dar energingą, žvalią, įkyrią aštuoniasdešimtmetę. Nerekėjo ir žodžių, kad pajustų jos priekaištus – troškius, kibius, atsiduodančius pikta senatve. Motina jo visuomet savotiškai gailėjosi, bet nepalaikė: skyrybos su Gina, dėl to dar labiau išaugęs atstumas tarp jos ir anūko – visa tai buvo, be jokios abejonės, Teodoro kaltė. Nebuvo nė vienu Naujųjų, kad neaplenktų tų šnekų. Grįždavo prie jų, nors žinojo, kad nieko čia nepakeisi.

Prasidėdavo ir baigdavosi viskas daugmaž vienodai: kepta antis, įdaryta obuoliais ir džiovintomis slyvomis, su bulvių ir salierų koše, varškės pyragas su aguonomis prie arbatos... Jos senajame name, tarp šimtų panašių namų leisgyviame užmiesčio rajone, netoli geležinkelio. Penkios po pusės dvyliktos prabildėdavo paskutinis tų metų traukinys. Garsiai veikiant televizoriui jiedu sėdėdavo nepriekaištingai sutvarkytoje svetainėje su aptriušusiais, bet prižiūrėtais baldais, kuriuos ji, rodos, labiau nei žmonės saugojo visą gyvenimą; krištolinėje vazoje ant stalo mirkdavo pušies šakelė ilgais spygliais, jos nuskinta miške prie kapinių. Visa laimė, kad nuo Kūčių ir Kalėdų šventimo ją išlaisvindavo sesuo, kurios šeimoje motina praleisdavo tas kelias dienas.

„Kaip laikosi Gina?“ – be to klausimo nebūdavo įmanoma apsieiti, kaip ir be galybės kitų, numetamų su susirūpinimo, lengvo piktinimosi ir žingeidumo gaidelėmis.

„Aš nežinau, mama, – kantriai atsakinėdavo Teodoras, kuris labiau už viską tomis valandėlėmis ilgėdavosi tuščių pasibastymų palei savotiškai atsiduodančius bėgius, kaip vaikystėje, – mes tik apsitariam dėl Staso... Stanislovo.“

„Susirado ką nors? – ignoruodama Teodoro aiškinimus, varydavo ji toliau. – Turbūt vis dar graži, nors ir nebejauna... Tikriausiai. Tokios moterys kaip Gina vysta palengva – ilgai žydintys gvazdikai...“

Ką gi. Šį palyginimą buvo girdėjęs tiek kartų, kad nebeturėjo ūpo gilintis, kodėl motinai Gina asocijuojasi su gvazdiku. Pačiam Teodorui Gina buvo veikiau kaktusinis, kartą per penkmetį nuostabių žiedų pražystantis augalas, kuriuo žavėtis reikia atsargiai, apžiūrint iš saugaus atstumo. Beje, tą išsiskleidusį žiedą tebuvo matęs kartą gyvenime, ir tai įvyko tuomet, kai gimė sūnus. Po to ji porą

metų tikrai nebekrovė žiedų. Kur ir kada Gina žydi dabar – nebe jo reikalas...

– Tu... vienas? – gan atsargiai paklausė motina, išklausiusi šia proga žeriamų banalių sveikinimų tiradą.

– Taip, – atsiduso Teodoras.

– Tataigi. Linkiu gerų Naujųjų.

Motinos nusivylimas ir įsižeidimas iki širdies gelmių buvo tiesiog beribis. Ragelyje pasigirdo tolygus pypsėjimas. Nutraukęs tą agoniją, jis išsilaisvino, dėkingas sau, kad nebereikia mandagiai laukti varginančių tardymų pabaigos į blausią šviesą panirusioje motinos svetainėje, kad šiandakt jis miegos savo patogioje, plačioje lovoje tiesiai po stoglangiu, ant kieto čiužinio, užuot nepatogiai vartęsis ant ištiesiamos sofos, žadinamas nuolat bevarstomų tualetų durų ir kliokiančio unitazo. O prabudęs klausysis netoliese, skvere, suskrendančių varnų rytinio pasitarimo. Po to vėl galės įsijungti Šopeną ir negirdėti to prakeikto televizoriaus, pas motiną įjungiamo iš pat ryto ir transliuojančio iki koktumo banalių pramoginių laidų kartojimus...

Teodoras, pergalingu žvilgsniu apžvelgdamas savo kuklaus senamiesčio būsto dramblio kaulo spalva nudažytas sienas, jautėsi nusielpnęs prabangos švęsti kitaip, nei masės. Tiksliau – visai nešvęsti. Gulinėti ant sofos, skaitant detektyvinius romanus, glostant klausą tobulai muzikai, slepiantis nuo beprasmiško šurmulio.

Palėpės langus sudrebino dar vienas galingas sprogimas netoliese, paskui – viskas aptyko. Pro atidarytą stoglangį buvo girdėti apačioje praeinančių pavienių apgirtusių jaunuolių balsai, kuriuos bematant surijo drėgna, ūkais besisklaidanti žiemos naktis.

Kiek save atsiminė, Teodoras nuolat nešiojosi kaltę. Vaikystėje – įskiepytą motinos dėl kažkokio savo netobulumo, niekaip jam neprigyjančio noro siekti jai savaime suprantamų aukštumų. Vėliau

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

JIS BUVO ĮSITIKINĘS, KAD VISOS VIENODOS.
KOL VIENĄ DIENĄ NEPASIRODĖ JI.

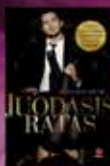
„Dar visai neseniai, turbūt pavasarį, jis mąstė apie tai, kad jokia moteris jo nepakeis. Neįsisuks kaip vėtra, draskydama medžių šakas, raudama šaknis ir versdama juos žemėn.“

1996-ieji. Gydytojo ginekologo Teodoro Skliuto kabinete pasirodo žymi dainininkė Severija Grosman. Po įprastinės apžiūros paaiškėja, kad moteris laukiasi, tačiau ji anaipol neapsidžiaugia ir atskleidžia gydytojui, kad ketina nutraukti nėštumą. Sūnaus paskatintas ir pats stebėdamasis savimi, Teodoras įkalba moterį išsaugoti kūdikį, net pažada padėti, nors pats gerai nesuvokia, į ką įsivels...

2016-ieji. Lietuvoje populiari muzikos grupė ieško naujos vokalistės. Talentingoji Junė dalyvauja perklausoje, bet lieka antra. Tačiau žavi išskirtinio balso raudonplaukė krenta į akį grupės bosistui Stasui. Jis taip lengvai nepaleis merginos...

Stasas, atsitiktinai sodyboje radęs savo tėvo – gerai žinomo ir populiaraus moterų gydytojo – užrašus, ima domėtis jo praeitimi. Kodėl jis taip rūpinosi viena ankstuke? Kaip į visa tai, nė nenučiuokdamas, įsipainiojęs pats Stasas? Kaip dramatiškai praeities įvykiai susiję su slapta Teodoro aistra kaimynystėje gyvenusiai Amerikos lietuvei? Kokius lemtingus pasirinkimus ir skandalingas paslaptis slepia moterų gydytojo užrašai?

TEODORAS, ARBA ASMENINIS MOTERŲ GYDYTOJO GYVENIMAS –
naujas Jurgos Slankos, išgarsėjusios romanais *BESIVEJANT ŠIRŠĖ* ir *GRANATAI*, kūrinys, nenusileidžiantis ankstesniems siužeto originalumui, įsimintina istorija ir paslaptimis, kurias žūtbut norisi atskleisti.

MOTERŲ GYDYTOJO KABINETO PASLAPTYS

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Granatai“, „Juodasis ratas“ ir „Tą vasarą prie jūros“ – jūs privalote perskaityti ir romaną „Teodoras, arba asmeninis moterų gydytojo gyvenimas“.

ISBN 978-609-484-357-0

9 786094 843570

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI KNYGŲ FORMATAI:

Audio
knyga

knygynas.lt

Elektroninė
knyga